

РЕШЕНИЕ

№ 4452

гр. София, 05.08.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 65 състав, в публично заседание на 29.07.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ванина Колева

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **5606** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145-178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. с чл. 46а, ал.1 и ал.2, вр. с чл. 44, ал.8 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на И. З. / У. З./, гражданин на М., [дата на раждане] , ЛНЧ [ЕГН], срещу Заповед № 5364з-883 от 30.04.2020 г. на директора на Дирекция „Миграция“ при МВР, с която, на осн. чл.44, ал.8 от ЗЧРБ е продължено принудителното му настаняване в Специален дом за временно настаняване на чужденци (СДВНЧ) до отпадане на обстоятелствата по чл.6 и при изключенията на ал.8 на чл.44 ЗЧРБ, за срок от 6 месеца, считано от 07.05.2020 г., но не по-късно от 07.11.2020г.

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед, основно свързани с липсата на мотиви. Жалбоподателят моли съда да я отмени.

Ответникът, директорът на дирекция „Миграция“ при МВР, изпраща административната преписка по издаване на заповедта. В писмено становище оспорва жалбата. Излага доводи за законосъобразност на оспорената заповед. Моли съда да отхвърли оспорването. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София-град, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства, приема за установено следното от фактическа страна:

Въз основа на заповед рег. № 5364з-909/03.05.2019г. на директора на дирекция “Миграция” – МВР, И. З. / У. З./, гражданин на М., е принудително настанен в СДВНЧ, на осн. чл.44, ал.6, ал.8 и ал.10 от ЗЧРБ, за изпълнение на наложената, на

основание чл. 41, т.1 и чл.44, ал.1 от ЗЧРБ, със заповед № 5364з-908 / 03.05.2019г. на директора на дирекция "Миграция", МВР, принудителна административна мярка (ПАМ) "връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна".

Заповедта за налагане на ПАМ е издадена въз основа на предложение рег. № 5364р-8666/03.05.2019г. от началник отдел ПНМ, след проведена беседа с чужденеца. Видно от протокол рег. № 10545р-17295/22.10.2019г., на 22.10.2019г. И. З. е настанен в СДВНЧ – Любимец.

Установява се, че жалбоподателят е бил настанен краткосрочно в СДВНЧ за срок от 30 календарни дни, на основание чл.44, ал.13 от ЗЧРБ, със заповед № 517з-1775/08.04.2019г. на директора на ОДМВР С., за провеждане на действия по първоначална идентификация и установяване на самоличност.

С решение № УП-ОК5/29.05.2019г. от интервюиращ орган при ДАБ – МС, на осн. чл.70, ал.1, вр. с чл.13, ал.1, т.1, т.2 и т.4 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ), молбата на жалбоподателя за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут е отхвърлена.

В докладни записки рег. № 10545р- 12827/09.08.2019г., № 10545р-17104/18.10.2019г. № 10545р-18466/14.11.2019г. № 10545р-17432/21.10.2019г. са отразени проведени с жалбоподателя беседи, в които той заявява, че не желае да се завърне в родината си. В беседата от 18.10.2019г. категорично отказва да се завърне в страната си и е поискал да престои пълния срок на настаняване в СДВНЧ – 18 месец. В беседата от 14.11.2019г. е заявил, че иска да остане в България.

С докладна записка рег. № 10545р-17323/23.10.2019г. е започнало административно производство по издаване на заповед за продължаване на продължителното му настаняване в СДВНЧ, на осн. чл.44, ал.8 ЗЧРБ.

Въз основа на предложение рег. № 5364р-20400/04.11.2019г., със заповед рег. № 5364р-2139/04.11.2019г, на осн.чл. 44, ал.8 ЗЧРБ, е продължено принудителното настаняване в СДВНЧ до отпадане на обстоятелствата по ал.6 и при изключенията на ал.8 на чл.44 от ЗЧРБ за срок от не повече от 6 месеца, считано от 07.11.2019г. В мотивите на заповедта е посочено, че независимо от положените усилия, изпълнението на наложената ПАМ ще продължи по-дълго, поради обстоятелството, че е налице забавяне при получаване на необходимите документи относно потвърждаване самоличността на чужденеца и издаване на документ за задгранично пътуване от Посолство то на Кралство М. в С..

От представените писмени доказателства се установява, че жалбоподателят не разполага с документи за самоличност или копия на такива и категорично отказва да се завърне доброволно в страната си на произход или в трета сигурна страна.

С писмо рег. № 536400-20210/22.10.2019г. до посолството на Кралство М. в [населено място] са предоставени снимки и пръстови отпечатьци на чужденеца за установяване на самоличността му и издаване на документ за задгранично пътуване, по което няма получен отговор.

На 21.04.2020 г., във връзка със започване на административно производство по издаване на процесната заповед за продължаване на принудителното му настаняване в СДВНЧ, на осн. чл.44, ал.8 ЗЧРБ, в изпълнение на чл.26 и чл.34 от АПК, жалбоподателят се е запознал с материалите по административната преписка и му е предоставена възможност да изрази становище, да направи възражение и да представи нови факти и обстоятелства във връзка с издаване на заповед за продължаване на

настаняването му. Няма данни такива да са постъпили.

В докладна записка рег. № 10545р-5588/22.04.2020г. е отразен резултатът от проведената беседа с И. З., във връзка със започване на административното производство по издаване на обжалваната заповед. Чужденецът е запознат с възможността настаняването му да бъде заменено с други алтернативно мерки при изпълнение на разпоредбите на чл.44, ал.5, т.1. т.2 и т.3 от ЗЧРБ. Заявява, че не притежава паспорт, който да остави в залог, както и парични средства, които да внесе като гаранция за замяна на обезпечителната мярка, не е постъпило и заявление от български гражданин, който да гарантира, че ще осигурява подслон и издръжка на чужденеца.

Като е обобщил и анализирал фактите началник отдел ПНМ-ДМ е изготвил предложение рег. № № 5364з-7901/30.04.2020г., срокът на принудително настаняване в СДВНЧ на И. З. да бъде продължен за срок от 6 месеца, считано от 07.05.2020г., но не по-късно от 07.11.2020г., тъй като на тази дата изтича законоустановеният максимален срок от 6 месеца с добавените към тях и предвидени от българското законодателството допълнителни 12 месеца, както и на основание глава IV, чл.15, пар. 4-6 от Директива 2008/115 ЕО. Като причина е посочил, че е налице забавяне при получаване на необходимите документи относно потвърждаване на самоличността на чужденеца и издаване на документ за задгранично пътуване от Посолството на Кралство М. в С., което е пречка за изпълнение на наложената спрямо чужденеца ПАМ.

След като е утвърдил предложението на 30.04.2020г., директорът на дирекция "Миграция" МВР е издал заповед рег.№ 5364з-883, с която на основание чл.44, ал.8, изр. 3 от ЗЧРБ е продължено принудителното му настаняване в СДВНЧ до отпадане на обстоятелствата по ал.6 и при изключенията на ал.8 на чл.44 от ЗЧРБ, за срок от не повече от 6 месеца, считано от 07.05.2020г., но не по-късно от 07.11.2020г.

По делото са приети доказателствата представени с административната преписка. Жалбоподателят не ангажира доказателства.

При така установените факти, Административен съд София-град приема следното от правна страна:

Видно от отбелязването върху самата заповед, жалбоподателят се е запознал с нея на 05.05.2020г. – по време на обявеното с решение на Народното събрание от 13 март 2020г. извънредно положение, удължено до 13 май 2020г. с решение за удължаване срока на обявеното извънредно положение (обн. ДВ бр.33 от 07.04.2020г.).

Съгласно чл.4, ал.1, т.1 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание на 12 март 2020г., и за преодоляване на последиците, удължават се с един месец от отмяната на извънредното положение сроковете, определени в закон, извън тези по чл. 3, които изтичат по време на извънредното положение и са свързани с упражняване на права или изпълнение на задължения на частноправни субекти. Срокът за обжалване на заповедта не попада в чл.3 на закона. Следователно, срокът за обжалване на процесната заповед попада в чл.4, ал.1, т.1 от закона и изтича на 13.06.2020г. Жалбата срещу заповедта е подадена на 28.05.2020г. Следователно е подадена в срок, от адресат на оспорената заповед – лице с правен интерес от оспорването ѝ, срещу подлежащ на оспорване административен акт, поради което е процесуално допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

Заповедта е издадена от компетентен орган - директорът на дирекция "Миграция", в

съответствие с нормата на чл. 44, ал. 8 ЗЧРБ.

При постановяване на оспорената заповед не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила от категорията на съществените. На 21.04.2020 г., в съответствие с чл. 26 и чл. 34 от АПК, чужденецът е уведомен за започнало административно производство по издаване на заповед за продължаване на принудителното му настаняване в СДВНЧ, като собственооръчно е подписал протокола за започнало административно производство.

Изложени са фактически и правни основания за издаване на заповедта, като органът изрично се е позовал на предложение рег. № 5364р-7901/30.04.2020 г., за да приеме, че са изпълнени предпоставките по чл. 44, ал. 8, изр. 3 от ЗЧРБ. В посоченото предложение, към което препраща заповедта, се съдържа подробно изложение на относимите факти, както и мотиви за продължаване срока на принудителното настаняване на чужденеца.

Фактическите и правни основания за издаване на административния акт са необходима и задължителна част от съдържанието на индивидуалния административен акт. Изискването за мотивиране на административния акт представлява една от гаранциите за законосъобразност на акта, които законът е установил за защитата на правата и правнозащитените интереси на гражданите и организациите - страни в административното производство. Тази гаранция се проявява в две насоки. С излагането на мотивите се довеждат до знанието на страните съображенията, по които административният орган е издал или е отказал да издаде искания административен акт. Това подпомага страните в избора на защитните средства и въобще при изграждането на защитата им срещу такива актове. От друга страна, наличието на мотиви улеснява контрола върху законосъобразността и правилността на акта, упражняван при обжалването му пред по-горния административен орган и пред съда, допринася за разкриване на евентуално допуснатите закононарушения, разкрива и възможности за контрол над случаите, в които въпросът е решен по целесъобразност, но са надхвърлени рамките на предоставената на административния орган оперативна самостоятелност. Съгласно чл. 59, ал.1 АПК административният орган издава или отказва издаване на акта с мотивирано решение.

Както е посочено в Тълкувателно решение № 16 от 3.03.1975 на ОСГК на ВС, което в тази част не е изгубило действието си, не е необходимо обаче да съвпадат по време издаването на административния акт или отказа и излагането на съображенията, по които административният орган е стигнал до едното или другото разрешение. Възможно е мотивите да предхождат издаването на акта и да се съдържат в друг документ, съставен с оглед предстоящото издаване на административния акт. Ако административният акт е издаден на основание на такива подготвителни документи, каквото в случая е писменото предложение, изложените в тях съображения са такива и за издаването на самия акт.

Следователно неоснователни са възраженията в жалбата, че заповедта е “изцяло немотивирана”. Конкретни фактически основания за издаването ѝ се съдържат както в самата заповед, в която органът се позовава на заповедта за налагане на ПАМ и на забавянето на исканата информация и съдействие от Посолството на Кралство М. в С., така и в цитираното в заповедта предложение, към което препраща.

Оспорената заповед съответства на материалния закон.

Установените по делото факти сочат, че към датата на издаване на процесната заповед

И. З. е гражданин на трета държава, пребиваващ незаконно на територията на страната. Към тази дата той не се намира в производство по закрила, поради което приложение намират разпоредбите на Директива 2008/115 и чл. 44, ал. 8 ЗЧРБ.

Съгласно разпоредбата на чл. 44, ал. 8, изр. 3 ЗЧРБ, когато лицето отказва да съдейства на компетентните органи или има забавяне при получаване на необходимите документи за връщане или експулсиране, към датата на изтичане на разрешените срок на принудителното настаняване по ал. 6, директорът на дирекция "Миграция" може да издаде заповед за продължаване на принудителното настаняване в специалния дом за срок не по-дълъг от допълнителни 12 месеца. Сходна е уредбата и в чл. 15 (6) Директива 2008/115/ЕО: "Държавите-членки не могат да удължават посочения в параграф 5 срок освен за ограничен срок, който не надвишава допълнителни дванадесет месеца в съответствие с националното законодателство, в случаите когато, независимо от положените от тях разумни усилия, е вероятно операцията по извеждането да продължи по-дълго поради: а) липса на съдействие от съответния гражданин на трета страна или; б) забавяне при получаването на необходимата документация от трети страни. ". Разпоредбата на чл. 15 (4) от Директива 2008/115 изисква принудителното настаняване да бъде прекратено, когато не съществува разумна възможност за извеждане по правни или други съображения или когато вече не съществуват условията на задържане по алинея 1. В съответствие с тези разпоредби на правото на Съюза, чл. 44, ал. 8, изр. посл. ЗЧРБ изрично постановява, че настаняването се прекратява, когато с оглед на конкретните обстоятелства по случая се установи, че вече не съществува разумна възможност по правни или технически причини за принудителното извеждане.

По делото е установено по несъмнен начин, че И. З. няма валиден документ за завръщане в страната си по произход, не оказва съдействие на компетентните органи за организиране на извеждането му и отказва да се върне доброволно в страната си по произход, нито посочва трета сигурна страна. Напротив, установено е, че категорично е решен да остане в страната, да изчака изтичането на максималния срок от 18 месеца за настаняване в СДВНЧ и да не изпълни наложената му ПАМ. Предвид липсата на съдействие, е налице и забавяне в процедурата по получаване на необходимите документи за извеждането му от страната. Същевременно по делото са ангажирани доказателства за предприети действия от компетентните органи за изпълнение на наложената на чужденеца ПАМ – подадено е писмено искане за съдействие от Посолството на Кралство М. в С., изпратени са снимки и пръстови отпечатьци за идентификация на чужденеца и издаване на съответния документ за пътуване. Многократно са провеждани разговори с чужденеца с цел да бъде осигурено съдействието му за организиране на извеждането му от България.

Приетите по делото доказателства обуславят извод, че по отношение на чужденеца не могат да бъде приложена някоя от другите по-леки мерки, предвидени в чл. 44, ал. 5 от ЗЧРБ, тъй като на първо място цялостното му поведение сочи, че е възможно да се укрие и да се опита да осуети изпълнението на заповедта. Преминал е незаконно българската граница. В беседите си категорично заявява, че не желае да се авърне в страната си на произход. Няма среда в страната, няма и семейство.

На следващо място, чужденецът не разполага с валиден паспорт, който може да предаде в залог, както и финансови средства за парична гаранция.

Не е доказано чужденецът да притежава необходимите средства за издръжка на територията на страната. Напротив, в беседите заявява, че не разполага с такива.

Няма и декларация от български гражданин за осигуряване на жилище и финансова издръжка на чуждия гражданин за времето на престоя му в България. Липсва и искане за замяна на заповедта за принудителното му задържане в СДВНЧ с по-лека мярка, като ежеседмично явяване в териториалната структура на МВР по местопребиваване. Поради изложеното, съдът приема, че към датата на издаване на заповедта са били изпълнени материалноправните предпоставки за продължаване на принудителното настаняване в СДВНЧ, предвидени в чл. 44, ал. 8, изр. 3 от ЗЧРБ и в чл. 15 (6) Директива 2008/115/ЕО. В случая не се установява в периода след издаване на заповедта за настаняването на оспорващия в СДВНЧ да са настъпили факти и обстоятелства, които да опровергават извода на административния орган за наличие на реална опасност от укриването му при прекратяване на настаняването му. Съгласно чл. 3, т. 7 от Директива 2008/115/ЕО "опасност от укриване" е наличието в конкретен случай на основания, които са породени от обективни критерии, определени в законодателството, да се смята, че гражданин на трета страна, по отношение на когото са образувани процедури за връщане, може да се укрие. Съгласно § 4в от Допълнителните разпоредби към ЗЧРБ, опасност да се укрие чужденец, спрямо когото е наложена принудителна административна мярка е налице, когато с оглед на фактическите данни може да се направи обосновано предположение, че същото ще се опита да се отклони от изпълнението на наложената мярка.

Въз основа на приетите по делото доказателства съдът приема, че съществува разумна възможност за принудителното извеждане на чужденеца, с оглед предприетите от дирекция Миграция действия, както и че не е изтекъл максималният срок за принудително настаняване, предвиден в чл. 44, ал. 8 ЗЧРБ.

По гореизложените съображения, обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган и в предвидената от закона писмена форма, спазени са приложимите процесуални и материалноправни разпоредби, поради което подадената жалба следва да се отхвърли като неоснователна.

В полза на ответника не се следва юрисконсултско възнаграждение, тъй като жалбоподателят е освободен от заплащане на държавна такса и разноски по делото.

Водим от горното, Административен съд София-град, Първо отделение, LXV състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на И. З. /У. З./, гражданин на М., [дата на раждане] , ЛНЧ [ЕГН], срещу заповед № 5364з-883 от 30.04.2020 г. на директора на дирекция „Миграция“ при МВР.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия: